

Το μοιρολόγι της φώκιας

Κάτω από τον κρημνόν, οπού βρέχουν τα κύματα, όπου κατέρχεται το μονοπάτι, το αρχίζον από τον ανεμόμυλον του Μαμογιάννη, οπού αντικρύζει τα Μνημούρια, και δυτικώς, δίπλα εις την χαμηλήν προεξοχήν του γιαλού, την οποίαν τα μαγκόπαιδα του χωρίου, οπού δεν παύουν από πρωίας μέχρι εσπέρας, όλον το θέρος, να κολυμβούν εκεί τριγύρω, ονομάζουν το Κοχύλι -φαίνεται να έχη τοιούτον σχήμα- κατέβαινε το βράδυ-βράδυ η γριά-Λούκαινα, μία χαροκαμένη πτωχή γριά, κρατούσα υπό την μασχάλην μίαν αβασταγήν, διά να πλύνη τα μάλλινα σινδόνια της εις το κύμα το αλμυρόν, είτα να ξεγλυκάνη εις την μικράν βρύσιν, το Γλυφονέρι, οπού δακρύζει από τον βράχον του σχιστολίθου, και χύνεται ηρέμα εις τα κύματα. Κατέβαινε σιγά τον κατήφορον, το μονοπάτι, και με ψίθυρον φωνήν έμελεν εν πένθιμον βαθύ μυρολόγι, φέρουσα άμα την παλάμην εις το μέτωπόν της, διά να σκεπάση τα όμματα από το θάμβος του ηλίου, οπού εβασίλευεν εις το βουνόν αντικρύ, κ' αι ακτίνες του εθώπευον κατέναντί της τον μικρόν περίβολον και τα μνήματα των νεκρών, πάλλευκα, ασβεστομένα, λάμποντα εις τας τελευταίας του ακτίνας.

Ενθυμείτο τα πέντε παιδιά της, τα οποία είχε θάψει εις το αλώνι εκείνο του χάρου, εις τον κήπον εκείνον της φθοράς, το εν μετά το άλλο, προ χρόνων πολλών, όταν ήτο νέα ακόμη. Δύο κοράσια και τρία αγόρια, όλα εις μικράν ηλικίαν της είχε θερίσει ο χάρος ο αχόρταστος.

Τελευταίον επήρε και τον άνδρα της, και της είχαν μείνει μόνον δύο υιοί, ξενιτευμένοι τώρα. ο εις είχεν υπάγει, της είπον, εις την Αυστραλίαν, και δεν είχε στείλει γράμμα από τριών ετών. αυτή δεν ήξευρε τι είχεν απογίνει. ο άλλος ο μικρότερος εταξίδευε με τα καράβια εντός της Μεσογείου, και κάποτε την ενθυμείτο ακόμη. Της είχε μείνει και μία κόρη, υπανδρευμένη τώρα, με μισήν δωδεκάδα παιδιά.

Πλησίον αυτής, η γριά-Λούκαινα εθήτευε τώρα, εις το γήρας της, και δι' αυτήν επήγαινε τον κατήφορον, το μονοπάτι, διά να πλύνη τα χράμια και άλλα διάφορα σκουτιά εις το κύμα το αλμυρόν, και να τα ξεγλυκάνη στο Γλυφονέρι.

Η γριά έκυπεν εις την άκρην χθαμαλού, θαλασσοφαγώμενου βράχου, και ήρχισε να πλύνη τα ρούχα. Δεξιά της κατήρχετο ομαλώτερος, πλαγιαστός, ο κρημνός του γηλόφου, εφ' ου ήτο το Κοιμητήριον, και εις τα κλίτη του οποίου εκυλίωντο αενάως προς την θάλασσαν την πανδέγμονα τεμάχια σαπρών ξύλων από ξεχώματα, ήτοι ανακομιδάς ανθρωπίων σκελετών, λείψανα από χρυσές γόβες ή χρυσοκέντητα υποκάμισα νεαρών γυναικών, συνταφέντα ποτέ μαζί των, βόστρυχοι από κόμας ξανθάς, και άλλα του θανάτου λάφυρα. Υπεράνω της κεφαλής της, ολίγον προς τα δεξιά, εντός μικράς κρυπτής λάκκας, παραπλεύρως του Κοιμητηρίου, είχε καθίσει νεαρός βοσκός, επιστρέφων με το μικρόν κοπάδι του από τους αγρούς, και, χωρίς ν' αναλογισθή το πένθιμον του τόπου, είχε βγάλει το σουραύλι από το μαρσίπιόν του, και ήρχισε να μέλπη φαιδρόν ποιμενικόν άσμα. Το μυρολόγι της γριάς εκόπασεν εις τον θόρυβον του αυλού, και οι επιστρέφοντες από τους αγρούς την ώραν εκείνην - είχε δύσει εν τω μεταξύ ο ήλιος - ήκουον μόνον την φλογέραν, κ' εκοίταζον να ιδώσι που ήτο ο αυλητής, όστις δεν εφαινότο, κρυμμένος μεταξύ των θάμων, μέσα εις το βαθύ κοίλωμα του κρημού.

Μία γολέτα ήτο σηκωμένη στα πανιά, κ' έκαμνε βόλτες εντός του λιμένος. Αλλά δεν έπαιρναν τα πανιά της, και δεν έκαμπτε ποτέ τον κάβον τον δυτικόν. Μία φώκη, βόσκουσα εκεί πλησίον, εις τα βαθιά νερά, ήκουσεν ίσως το σιγανόν μυρολόγι της γριάς, εθέλχθη απότον θυρυβώδη αυλόν του μικρού βοσκού, και ήλθε παραέξω, εις τα ρηγά, κ' ετέρπετο εις τον ήχον, κ' ελικνίζετο εις κύματα. Μία μικρά κόρη, ήτο η μεγαλύτερα εγγονή της γριάς, η Ακριβούλα, εννέα ετών, ίσως την είχε στείλει η μάμμα της, ή μάλλον είχε ξεκλεφθή από την άγρυπνον επιτήρησίν της, και μαθούσα ότι η μάμμα ευρίσκετο εις το Κοχύλι, πλύνουσα εις τον αιγιαλόν, ήλθε να την εύρη, διά να παίξη ολίγον εις τα κύματα. Αλλά δεν ήξευρεν όπως πόθεν ήρχιζε το μονοπάτι, από του Μαμογιάννη τον μύλον, αντικρύ στα Μνημούρια, και άμα ήκουσε την φλογέραν, επήγε προς τα εκεί και ανεκάλυψε τον κρυμμένον αυλητήν. και αφού εχόρτασε ν' ακούη το όργανόν του και να καμαρώνη τον μικρόν βοσκόν, είδεν εκεί που, εις την αμφιλύκην του νυκτώματος, εν μικρόν μονοπάτι, και ότι εκείθεν είχε κατέλθει η γριά η μάμμα της. κ' επήρε το κατηφορικόν απότομον μονοπάτι διά να φθάση εις τον αιγιαλόν να την ανταμώνη. Και είχε νυκτώσει ήδη.

Η μικρά κατέβη ολίγα βήματα κάτω, είτα είδεν ότι ο δρομίσκος εγένετο ακόμη πλέον απόκρημνος. Έβαλε μίαν φωνήν, κ' προσπάθει ν' αναβή, να επιστρέψη οπίσω. Ευρίσκετο επάνω εις την οφρύν ενός προεξέχοντος βράχου, ως δύο αναστήματα ανδρός υπεράνω της θαλάσσης. Ο ουρανός εσκοτείνιαζε, σύννεφα έκρυπταν τα άστρα, και ήτον στην χάσιν του φεγγαριού. Προσπάθησε και δεν εύρισκε πλέον τον δρόμον πόθεν είχε κατέλθει. Εγύρισεν πάλιν προς τα κάτω, κ' εδοκίμασε να καταβή. Εγλίστρησε κ' έπεσε, μπλουμ! εις το κύμα. Ήτο τόσο βαθύ όσον και ο βράχος υψηλός. Δύο οργιές ως έγγιστα. Ο θόρυβος του αυλού έκαμε να μη ακουστή η κραυγή. Ο βοσκός ήκουσεν ένα πλαταγισμόν, αλλά εκείθεν όπου ήτο, δεν έβλεπε τη βάσιν του βράχου και την άκρην του γιαλού. Άλλως δεν είχε προσέξει εις την μικράν κόρην και σχεδόν δεν είχαν αισθανθή την παρουσίαν της.

Καθώς είχε νυκτώσει ήδη, η γριά Λούκαινα είχε κάμει την αβασταγήν της, και ήρχισε ν' ανέρχεται το μονοπάτι, επιστρέφουσα κατ' οίκον. Εις την μέσην του δρομίσκου ήκουσε τον πλαταγισμόν, εστράφη κ' εκοίταξεν εις το σκότος, προς το μέρος όπου ήτο ο αυλητής.

- Κείνος ο Σουραυλής θα είναι, είπε, διότι τον εγνώριζε. Δεν του φτάνει να ξυπνά τους πεθαμένους με τη φλογέρα του, μόνο ρίχνει και βράχια στο γιαλό για να χαζεύη... Σημαδιακός κι αταίριαστος είναι.

Κι εξακολούθησε το δρόμο της.

Κ' η γολέτα εξηκολούθει ακόμη να βολταντζάρη εις τον λιμένα. Κι ο μικρός βοσκός εξηκολούθει να φυσά τον αυλόν του εις την σιγήν της νυκτός.

Κ' η φώκη, καθώς είχαν έλθει έξω εις τα ρηγά, ήυρε το μικρόν πνιγμένον σώμα της πτωχής Ακριβούλας, και ήρχισε να το περιτριγυρίζη και να το μυρολογά, πριν αρχίση το εσπερινόν δείπνον της.

Το μυρολόγι της φώκης, το οποίον μετέφρασεν εις ανθρώπινα λόγια εις γέρων ψαράς, εντριβής εις την άφωνον γλώσσαν των φωκών, έλεγε περίπου τα εξής:

Αυτή ήτον η Ακριβούλα
η εγγόνα της γριά-Λούκαινας.
Φύκια 'ναι τα στεφάνια της,
κοχύλια τα προικιά της...
Κ' η γριά ακόμα μοιρολογά
τα γεννοβόλια της τα παλιά.
Σαν νά 'χαν ποτέ τελειωμό
τα πάθια κ' οι καημοί του κόσμου.

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες

Το μοιρολόγι της φόκιας Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=32339> Συνεισφέροντες: Ntetos

Άδεια

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported
<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>
